

Leni Saris

Marjory slaapt niet meer...

De
DAELHEYM
Saga

Leni Saris

Marjory slaapt
niet meer...

Eerste druk in deze uitgave 1997

NUGI 342

ISBN 90.205.2431.3

Copyright © 1997 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Herson

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

HOOFDSTUK 1

De tuin lag er mooi bij, zoals Romana van de Mortel het had gewenst. Ze had er veel werk aan besteed, dat was tenminste niet tegengevallen, maar de rest... Ze zuchtte en keek peinzend naar het groene paradijsje, met watervalletjes die zich een weg door de bosjes baanden en in de vijver genoeglijk zilveren druppels sproedelden.

Tegenwoordig vroeg ze zich af of Marek dit nu echt voor zijn vrouw had laten aanleggen of in hoofdzaak omdat zijn aanbeden zusje zo enthousiast was geweest over al dat watergekabbel. Hij had, tijdens een van hun vele ruzies, kribbig opgemerkt dat hij zulke insinuaties niet kon waarderen. Ze had altijd geweten dat zijn in coma liggende zusje Marjory zijn grootste zorg was en altijd zou blijven.

Romana had daar begrip voor en ze had zich voorgenomen, nooit te beknibbelen op de tijd die Marek aan Marjory gaf. Marek was dan ook zielsgelukkig met zijn lieve, meegaande vrouw, die hem alle tijd met Marjory gunde. Toen was er dus geen wolkje aan de hemel van hun prille geluk.

Marjory sliep. Ze lag nog maanden na het huwelijk van Romana en Marek in coma, onbereikbaar voor Mareks' zorg en liefde.

Marjory lag in een dure privé-kliniek. Romana bezocht haar trouw en vond Marjory een beeldschoon Doornroosje in een slaap die ooit zou overgaan in de eeuwige slaap. Het benauwde Romana vreselijk, steeds weer te zien hoe Marjory's geest gevangen was... In hoeverre wist niemand, want het willoze lichaam reageerde nergens op.

Langzamerhand wende ze eraan naast Marjory's bed te zitten en gewoon te praten alsof Marjory het hoorde. Marek had haar met nadruk gezegd dat ze van dit standpunt moest uitgaan.

Dat kon hij nu wel zeggen, maar er waren ogenblikken dat Romana er niet meer tegen kon. Toch ging ze naar Marjory wanneer Marek, die bij de binnenlandse veiligheidsdienst werkte, verhinderd was. Romana wilde niet dat Marjory een dag zonder bezoek bleef, maar zoals Marek kon ze het niet. Hij praatte en draaide bandjes met de lievelingsmuziek van zijn zusje. Hij gaf het nooit op en bleef cassettes draaien, zodat er muziek was en hij vertelde haar alles, alsof ze het kon horen en begrijpen.

Romana wende aan dit ritme, tot ook zij ingeschakeld was en hele verhalen afstak tegen de slapende Marjory; ze wilde Marek en

Marjory immers helpen.

Het was niet eens vervelend, toen ze er eenmaal aan gewend was, om naast de mooie, stille prinses te zitten en tegen haar te praten. Omdat niemand kon peilen wat Marjory hoorde, moest er – dat was een eis van de zorgzame Marek – behoedzaam gepraat worden en nooit mocht iemand in haar nabijheid opmerkingen maken over haar hopeloos lijkende toestand.

Marjory was en bleef de spil, waar om Romana's leven met Marek draaide, zelfs nadat baby Charlotte geboren was... Die werd na een paar maanden trouw meegenomen naar Marjory. Dit zou, volgens de altijd hoopvolle Marek, een goede invloed op Marjory kunnen hebben. Dat kleine Charlot na de doop meteen door haar ouders naar Marjory werd gedragen vond Romana tamelijk onzinnig, maar ze protesteerde niet.

Een maand later had Marek kans gezien een Indiase arts en wijsgeer, die volgens veel mensen wonderen kon doen, aan Marjory's bed te krijgen. De man kon beslist geen wonderen verrichten en vond het belachelijk dat er sprookjes over hem verteld werden omdat hij gewoon een heel goede dokter was die simpele methoden hanteerde.

Of het nu Charlotjes gehuil was omdat ze kruipend over de grond haar hoofdje fors stootte tegen de poot van het bed, of de iets forsere methode van de befaamde arts, de keuze van de muziek, het eeuwig gebabbel van de familie en vooral van Marek, of alles tezamen, maar op een mistige novembermiddag gebeurde het.

Marjory was nooit een comapatiënt geweest die met open ogen en niets ziend in een rolstoel zat.

Ze had altijd met gesloten ogen gelegen, maar op die novembermiddag legde Romana, zoals ze dat wel meer deed, een boeketje geurende fresia's op Marjory's hoofdkussen en op dat moment deed Marjory haar ogen open.

Het was een nauwelijks te beschrijven gebeurtenis. Romana vergat zelfs een ogenblik de schreeuwende kleuter en rende naar de deur. Daar liep ze tegen Marek op, die zich bijna een ongeluk schrok, haar vastgreep en dacht dat er een ongeluk met het kind was gebeurd.

„Marjory...“ hijgde Romana. „Marjory werd wakker, ze sloeg haar ogen op... heus waar... ik heb het niet gedroomd.“

Marek stond daarna versteend aan Marjory's bed en zei niets. Hij geloofde het gewoonweg niet.

Romana herinnerde zich nog hoe ontroerd ze was toen Marek

de hand van zijn zusje in de zijne nam en met tranen in zijn ogen fluisterde: „Als je wakker bent, Marjory, beweeg je hand dan, als-jeblijft... Marjory?”

Toen had ze, heel moeizaam, haar vingers bewogen... Marjory sliep niet meer.

Romana keek peinzend naar de mistsluier die de tuin toedekte. Het was net zo'n mistige dag geweest toen Marjory voor het eerst haar ogen opende. Na de ongelooflijke vreugde en het geluk dat hen toen had overstroomd, was het echter van dag tot dag moeilijker geworden. Marek leefde alleen nog maar voor Marjory, zo voelde Romana het althans.

Marjory's verstand was niet aangetast, maar ze was een stuk van haar verleden kwijt. Voor die diepe, bodemloze put was Marjory doodsbang, het ongeluk herinnerde ze zich niet maar ze wist ook niets meer van personen die ze had gekend. Italië? Hadden ze in Italië gewoond? Was het ongeluk daar gebeurd en waarom hadden ze op de weg gereden waar het ongeluk was gebeurd? Hoe had het kunnen gebeuren? Marjory hing nadat ze ontwaakt was als een klit aan haar broer. Romana en Lotje vond ze lief, maar ze kon hen in het begin helemaal niet plaatsen. Haar wel mooie, maar zachte, talmende stem kwam Marek heel vreemd voor en leek in echt niets meer op de vrolijke, lichte stem van vroeger.

„Ze praat en dat is het voornaamste,” hield Romana hem voor. „Ze is niet meer het zonneshijntje van vroeger, maar ze blijft een wonder en ze leert snel. Ze is ook bijzonder intelligent en lastig mag ze af en toe van mij best zijn. Jij zoekt te veel de oude Marjory, maar die is er niet meer. Dat onbezorgde, blije kind van zeventien jaar is er niet meer.”

Marjory had soms tijden dat ze volslagen onbereikbaar was, ook voor Marek. Dan was ze stug, onvriendelijk, in zichzelf gekeerd.

„Ik weet niet wat zich, als ze zo afwerend doet, in haar hoofdje afspeelt,” verzuchtte Marek. „Waarom doet ze nou zo? Ze deed vanavond haar mond niet open. Ze was boos.”

Marjory ging na haar ontwaken naar een nieuw, pas geopend revalidatiecentrum, waar ze in de loop van vele maanden bijzonder goed vooruitging. Deze op zich prachtige ontwikkeling hield echter in dat Marek bijna al zijn vrije tijd aan Marjory besteedde. Toen ze nog in coma lag, ging hij op vastgestelde tijden, nu was iedere vrije minuut voor het wonder Marjory. Ze deed het zo fantastisch en hij wilde haar zoveel mogelijk zien en helpen. Niets was

goed genoeg voor Marjory, die wel erg veeleisend werd en dat niet beseftte, althans in de eerste maanden niet.

Romana, die voor haar huwelijk had beloofd dat ze Marek al-tijd zou steunen en hem nooit zou hinderen wanneer het om Marjory ging, had die belofte gehouden zolang Marjory in coma lag en ook nog toen Marjory begon te herstellen. Maar nu begon de situatie te veel te eisen van haar ein-deloos lijkende geduld, waarvan Marek misbruik ging maken.

Het was een feit, dacht Romana triest, dat Marek in het algemeen meer met zijn zusje bezig was dan met zijn gezin.

Romana's ouders, een beroemde danseres en dito fotograaf, woonden sinds moeder Merel met dansen gestopt was in Spanje en genoten daar van hun nieuwe leven. Romana had in haar jeugd haar ouders te weinig gezien, hoe goed ze het ook had als 'oudste dochter' in het gezin van haar tante, moeders oudste zuster Kyra. Romana kreeg tegenwoordig vaak de neiging om af te reizen met Lotje en heerlijk bij haar ouders te gaan logeren. Dat had ze natuurlijk vaker gedaan en ze vond het ongelooflijk dat ze hen altijd kon bereiken, maar sinds het thuis niet soepel meer liep en de moeilijke uiteenzettingen steeds wranger van toon werden, zelfs nu en dan op een spetterende ruzie uitdraaiden, zag Romana tot haar schrik dat, hoeveel ze ook van elkaar hielden, hun huwelijk dreigde stuk te lopen door het overdreven gedoe met Marjory. Wanneer Marek niet naar Marjory kon, werd zonder meer bevolen dat zij moest gaan, want Marjory kon geen avond zonder bezoek. „Ja, maar Lotje...” had ze weer eens tegengesputterd.

„Breng Lotje maar naar Kyra,” was het korte antwoord per telefoon geweest. „Doe niet zo moeilijk, schat.”

„Je wordt weer eens bedankt.” Ze legde de hoorn op de telefoon. Romana zag op deze mistige namiddag weer ruzie in het verschiep en had daar beslist geen zin in, dus besloot ze de eis, hoe dwaas ook, toch maar in te willigen en naar Marjory te gaan. Het was natuurlijk ook niet goed te praten dat hij zijn vrouw zonder meer de mist in stuurde. Ze moest notabene een stuk over de snelweg en daar stond hij dan maar niet bij stil. Ze had maar te gaan. Onhartelijker kon het al niet.

Ze belde 'moeder Kyra' en vroeg met een diepe zucht: „Kun je Lotje vanavond hebben? Ik moet naar Marjory, Marek is verhin-derd.”

Het is weer zover, dacht Kyra geërgerd, maar ze vroeg hartelijk

zoals gewoonlijk: „Kun je niemand anders vragen? Ik moet vanavond met Michael uit en zo vaak kan dat niet. We verheugen ons er zo op. Gelukkig hoeven we niet ver weg met die mist. Je kunt Marjory toch wel bellen dat er vanavond niemand kan komen?”

„Nee, dat kan ik niet,” zei Romana kortaf. „Zul je Marek horen. Marjory zou wel eens depressief kunnen worden als ze haar broer niet ziet. Ik ben wel tweederangs in haar ogen, maar... Nou ja... het klinkt cynisch, maar af en toe word ik dat circus om Marjory goed beu, hoor. Lotje en ik zien Marek nauwelijks meer en dan hebben we maar één onderwerp van gesprek en dat is Marjory. Ik hou echt heel veel van haar, dus dat is de moeilijkheid niet. Ik hou dolveel van Marek, hij is heus een schat... als hij normaal doet. Ik heb al zo veel en zo lang alle begrip opgebracht, maar er komt een ogenblik dat Marjory weer moet leren dat ze op eigen benen kan staan. Marek is gewoonweg doorgesloten, de remmen weigeren bij hem... Ja, lach jij maar. Hij kan niet meer terug, het liefst zou hij willen, dat Marjory geen ongecontroleerde stap meer zou doen... Broer past wel op... Ach, ik begrijp het wel... maar ik word er zo verschrikkelijk verdrietig van, juist omdat ik zoveel van die man van me houd en ook omdat Lotje haar pappie verschrikkelijk mist. Hij wandelt niet meer met haar, hij speelt niet meer met haar en dan kijkt ze zo zielig.”

„Is er nu dan iets bijzonders met Marjory?” vroeg Kyra.

„Nee, maar Marek heeft geen tijd om naar Marjory te gaan dus moet ik gaan,” bekende Romana aarzelend. Ze wist dat Kyra het er vaak niet mee eens was dat Marek te pas en onpas over Romana's tijd beschikte.

„Is er dan iets speciaals met Marjory?” informeerde Kyra weer.

Romana zei zuchtend dat dit niet zo was, maar Marjory was nu eenmaal gewend om op vrijdagavond bezoek te krijgen. „Zodoende...”

„Niets zodoende.” Kyra's stem klonk heel kalm maar ook heel beslist. „Luister nou eens, schat, ik wil jou zeker niet opzetten tegen Marek. Ik ben zelf met een arts getrouwd en een en ander gewend... afspraken die opeens niet doorgaan, je kent het allemaal. Maar jullie doen alles, en terecht, voor Marjory... Alleen is Marek op een verkeerde manier bezig... uit louter zorg en liefde voor Marjory. Heel begrijpelijk. Hij ziet het alleen even niet in de juiste proporties. Doe er dan iets aan, voor Marjory onbewust jullie hele leven in duigen gooit... hoe vervelend het ook klinkt. Ik geloof eerlijk dat Marjory langzamerhand aardig ver is gevorderd.

Ze herstelt schitterend en ze is veel sterker dan Marek wil inzien. Wat denk je er zelf van?"

„Een heleboel,” gaf Romana zuchtend toe. „Maar één woord in die richting en het beeld van de hulpeloze zieke wordt weer helemaal door hem opgeroepen, en ik ben een hardvochtig exemplaar, zonder veel begrip voor het arme kind.”

„Wat zegt Marjory zelf?” vroeg Kyra.

„Die zegt niets, maar denkt zoveel te meer,” gaf Romana toe. „Maar je hebt wel gelijk... al is er moed voor nodig om Marek tegen te spreken wanneer het om zijn zusje gaat... Dat bedoel ik niet hate-lijk, maar ik word er zo moe van. Enfin, ik zal 'm tegenspreken... vanavond. Duim maar voor me, dag mamma Kyra.”

Toen Marek die avond naar zijn zusje belde en vroeg of hij Romana even aan de telefoon kon krijgen, hoorde hij tot zijn verbazing en verontwaardiging dat Romana had afgebeld.

„Maak je niet kwaad, het hindert niet,” zei Marjory op de typisch slepende manier, die elke vreemde interessant en mooi klinkend vond, maar waarin Marek niets meer herkende van Marjory's vroegere stemgeluid dat licht, helder en kwinkelerend als van een vogel was geweest.

„Afspraak is afspraak.” Marek was razend. „Ik kom naar je toe. Dit kan zomaar niet. Hier zal Romana van horen, geloof dat maar.”

„Ja, maar hoor eens,” begon Marjory, maar helaas had haar kort-aangebonden broer al opgehangen.

Overdreven vriendelijk ontving ze hem later dan ook niet.

„Kun je voortaan misschien luisteren zonder het gesprek te verbreken?” vroeg ze boos. „Jij doet alsof ik nog doodziek ben. Ik kan best een dag zonder bezoek, hoor.”

Marek keek bezorgd naar het tengere meisje. Ze zag er zo breekbaar uit. Haar ogen, blauw van kleur, veranderden wonderlijk wanneer Marjory boos of geëmotioneerd was. Ja, ze had wel iets bijzonders, maar ze leek totaal niet meer op de stralende Marjory van vroeger. Marek bleef er moeite mee houden dat dit aantrekkelijke, maar zo broze meisje dezelfde was als de lachende, sterke, sportieve Marjory van voor het vreselijke ongeluk.

Marjory stond op. Ze was lang en dun, ze bewoog zich langzaam, ze kon niet anders, maar het leek berekenend gracieus. Ook haar stem, zacht en omfloerst, met af en toe een kleine hapering, leek die van een vamp en in niets meer op de vrolijke meisjesstem van vroeger.

„Ik heb vandaag gehoord dat ik hier weg mag.” Haar ogen dwaal-

den weg en hadden een heel trieste uitdrukking. „Ja, ik mag naar huis, maar waar is mijn huis? Mama en papa zijn er niet meer. Het is zo onwerkelijk allemaal. Jij hebt me over het auto-ongeluk verteld. Ik weet er niets meer van. Jij en ik zijn blijven leven, maar jij weet tenminste hoe het allemaal is gebeurd. Ik heb geslapen... eindeloos geslapen... In mijn hoofd is het nog steeds een vreemd allegaartje. Ik zou veel moeten weten over vroeger, over het ongeluk, maar nee... ik weet niks... Jij zegt weinig want ik ben er immers weer... maar ben ik er echt?”

Haar zachte stem gleed weg, ze sloot haar ogen en voelde zich plotseling zo moe en intens verdrietig.

„Toch moet ik ooit weer zelfstandig worden en verdergaan met mijn leven. Als ik maar wist hoe ik dat moet doen.”

„Ik zal er altijd voor je zijn,” zei Marek zacht.

„Daar ben ik ook heel gelukkig mee,” glimlachte Marjory. „Ik ben heus niet ondankbaar, maar ik kan niet in een wattendoosje blijven leven. Dat is niet goed voor mij en ook niet goed voor jou en Romana. Ik zie heus wel dat ze er niet meer tegenkan om voortdurend met mij opgescheept te worden.”

„Ze heeft geweten dat jij het belangrijkste bent,” zei Marek kortaf.

„Ze kon kiezen. Het is haar fout, niet de jouwe, en als jij hier weg mag, dan kom je thuis, in een liefdevolle omgeving. Dat beloof ik je.”

Het klonk onheilspellend, alsof hij het Romana zou laten voelen wanneer Marjory het niet voor honderd procent naar haar zin had. Marjory werd bang dat alles wat ze er nog aan zou toevoegen, een verkeerde uitwerking zou hebben.

„Doe alsjeblieft kalm,” zei ze bij het afscheid. „Wees blij dat Romana met deze mist thuisbleef en kijk jij ook uit.”

Haar woorden maakten weinig indruk en thuis zat Romana zich op te winden, omdat Marek niet eens de moeite nam om even te bellen. De mist werd steeds dikker.

Tegen tien uur hoorde ze eindelijk zijn wagen voor het huis stoppen. Ze bedwong zich en toen Marek binnenkwam zat ze naar een weinig interessant televisiedebat te kijken.

„Ben je daar eindelijk?” constateerde ze koel. „Het zou aardig zijn geweest als je even had gebeld. Met dit weer heb ik niet graag mensen in een auto op de weg, snap je?”

„Je hebt Marjory vanavond mooi laten zitten,” opende Marek de vijandigheden.

„Stel je niet aan,” zei Romana en zette de tv af. „Je wordt bedankt

voor het feit dat je mij met deze mist de weg op wilt sturen, terwijl Marjory er niets van krijgt als we haar één avond niet bezoeken. Wat een waanzin toch. Gebruik je verstand, maar dat is tegenwoordig ver te zoeken. Ik krijg zo genoeg van dat ziekelijke, overdreven gedoe van jou. Vraag of ze daar een kamer voor je hebben. Je behandelt je huis als een pension en je ziet mij en Lotje niet eens, ook al struikel je over ons."

Ze ijsbeerde door de kamer en overwoog even of het niet heerlijk zou opluchten om Marek iets naar zijn zelfgenoegzame hoofd te gooien, maar bij nader inzien zag ze hiervan af.

"Jij bent degene die tegenwoordig altijd herrie maakt om Marjory en je moest je schamen," zeurde Marek voort.

"Ja, dat zal wel en ik heb in de loop van de maanden van Marjory's revalidatie genoeg tijd gehad om jou een gefundeerd antwoord te geven, want zoals het nu gaat, kan het niet meer. Lotje moet niet het slachtoffer van dit geruzie worden."

"Dat is jouw schuld," treiterde Marek enerverend kalm.

"Ik laat me niet meer intimideren. Je bent zo onredelijk. Je kunt niet verstandig meer denken. Ik heb je nooit tegengewerkt en altijd geholpen als Marjory vooringing bij alles wat we van plan waren. Zelfs kleine Lot moest steeds meer inleveren want voor haar heb je nooit meer tijd. Al gaat je zusje altijd voor, dan betekent dat nog niet dat Lot en ik tweederangs zijn. Nou Marjory op weg is om beter te worden, ga jij je langzamerhand aanstellen alsof ze er zó slecht aan toe is dat ze zonder jouw dagelijkse bezoek meteen zal instorten. Ik heb geen zin meer in die dwangmatige bezoeken. Ik hou van Marjory en het is allemaal niet haar schuld maar de jouwe. Vanavond moest Kyra met haar man uit en ze kon dus niet op Lotje passen. Dat ik door die erwtensoep dikke mist moest rijden kon je ook al niet schelen. Laat Marjory toch proberen haar leven weer op te pakken zonder dat jij tot vervelens toe achter haar aanholt. Zorg is goed, maar jij koestert haar nog eens de vernieling in. Ik kan hier echt niet meer tegen en Lot wordt er ook chagrijnig van. De sfeer hier in huis deugt niet meer." Marek had haar, met een verveeld gezicht, laten uitpraten. Intussen staarde hij naar het plafond en af en toe richtte hij zijn ogen met duidelijk sarcasme op Romana.

Dat hij bezig was hun leven als gezin volledig te ontwrichten, wilde maar niet tot hem doordringen en bovendien kon hij enorm koppig zijn.

Er viel zo weinig tegen Romana's vrij rustig geuite betoog in te

brenge dat Marek, heel kwaad nu omdat Romana zo logisch redeneerde, naar nieuwe argumenten zocht om de strijd te kunnen voortzetten. Op zo'n ogenblik, the point of no return, gaan de strijdenden in vervelende herhalingen vervallen en suizen de verwijten door de lucht.

„Moet het nou echt zo?” vroeg Romana verdrietig.

„Ik hou vol dat jij altijd begint. Fijn voor Marjory om in dit huis te wonen, zo'n echt gemoedelijke sfeer. Ik verheug me erop,” spotte Marek giftig.

Op dat ogenblik sloegen bij Romana de stoppen door, ze sprong overeind uit haar stoel en beet Marek toe: „Met jou is echt niet meer te praten. Je kunt zelfs niet meer behoorlijk luisteren en je bent verwaasd. Jij ziet, hoort en weet nog maar één ding: MARJORY. Grenzen zie je niet meer. Als Lotje en ik zo weinig voor je betekenen dan zet je Marjory hier in huis maar in een nis die geschikt is voor een heiligenbeeld. Misschien dat Marjory zelf jou nog eens kan overtuigen van het trieste feit dat je heel verkeerd bezig bent. Laat haar toch haar nieuwe leven zelf opbouwen zonder jou als haar engelbewaarder op haar hielen. Ze moet langzamerhand wel gek van jou worden. Ik begrijp niet dat ik met zo'n vervelende vent in de huwelijksboot heb kunnen stappen.”

Dit nam Marek niet, hij werd nog nijldiger. Zijn zachte, liefhebbende Romana, die daar tekeering als een echte feeks werd hem te gortig en toen... begonnen ze allebei te schreeuwen, liefst gelijk. De ruzie om Marjory had lang op een laag pitje gesudderd, maar op de mistige novemberavond barstte de ruzie op volle kracht los. Enkele deuren werden op meer dan gewone geluidssterkte geopend en gesloten.

Ze vergaten beiden dat Lotje boven sliep. Ze schrok door het ongewone lawaai wakker en zette een keel op, waardoor de chaos compleet werd.

Romana holde naar boven en sloot Lotje met een dramatisch gebaar, alsof het kind bedreigd werd, in haar armen. Hierdoor schrok Lotje nog erger en duwde, nu luid brullend, haar liefhebbende mammië van zich af.

Marek, gekalmeerd en dus tot bezinning gekomen, liep ook naar boven en schaamde zich diep, toen hij zag wat hij had aangericht, waarna hij vrouw en dochter in een tedere omhelzing sloot en het stel suste met kusjes en lieve woordjes.

Alles bij elkaar was het een krankzinnige situatie, een schoolvoorbeeld van een uit de hand gelopen echtelijk meningsverschil.

Lotje begon het net gezellig te vinden, en met een goed gevoel voor dramatiek loeide ze nog even lekker door, ze moesten maar eens goed weten wat ze gedaan hadden... toch?

„Er is helemaal niets aan de hand, schatje,” loog Marek tegen zijn nog nasnikkende dochter. „Mamma viel van de trap en deed zich pijn.”

Het was de vraag of Lotje het geloofde.

„Ja mammie?” vroeg ze achterdochtig. „Doet het nog pijn?”

„Nee schat, het gaat wel weer,” snuften Romana, maar de pittige, bijna driejarige bleef nadenkend kijken. Blijkbaar dacht ze dat haar moeder voor een struikelpartij op de trap wel wat veel lawaai had geproduceerd maar als pappie het zei zou het wel waar zijn.

„Ik hou vreselijk veel van jullie,” beleed de berouwvolle pappie en hij kuste vrouwlief, die hij nog steeds in zijn armen knelde, vurig.

„Lottekindje gaat weer braaf slapen, hè?”

Lottekindje staarde geïnteresseerd naar haar ouders en was overigens niet van plan om zich onmiddellijk weer onder de wol te laten stoppen om braaf te gaan slapen. Het werd nou juist leuk, dus eiste de kleine dondersteen als afkoopsom een lang verhaal over een kikker en een prinses en die kikker moest dan weer een prins worden.

„Jullie kijken te veel video's,” verzuchtte Marek. Hij grinnikte tegen Romana. „En misschien wil mammie wel de prinses zijn.”

„Ha ha, en jij de kikker,” joelde Lotje, die intussen natuurlijk klaarwakker was geworden. „Ja, en je lijkt lekker toch op een kikker... hahaha...”

„Nee hoor, hij lijkt op een prins... mijn prins...” fluisterde Romana verliefd, hoewel ze daar een halfuur geleden iets minder van overtuigd was geweest.

Marek en Romana waren zo gelukkig door het feit dat alles weer goed was en weer bespreekbaar leek, dat ze van het verhaaltje voor hun dochter een soort mini-musical maakten.

Lotje was verrukt en haar ouders waren het er iets later over eens dat het wel een bijzonder omslachtige manier was geweest om ten slotte en laat op de avond, via een stevige ruzie en een mini-musical aan Lotjes bed, toch nog tot een goed gesprek over Marjory te komen.

Marek dacht dat het allemaal gemakkelijker zou worden voor iedereen wanneer Marjory thuis kwam en langzamerhand zou hij dan toch wel afleren, dacht hij, om zich te veel met Marjory's leven te bemoeien.

„Ja, dat zeg je nu,” zei Romana na het lange gesprek dat ze beiden vol goede wil hadden na het stormachtige begin van de avond. „Ik heb altijd begrip gehad voor het feit dat jij door je werk op ongeregelde tijden mij als plaatsvervangster zag en dat geeft ook niet, maar je moet onthouden dat Lotje en ik ook recht op je hebben en kom niet voortdurend aan met die bloedeloze kreet: 'Je wist waaraan je begon', want dat kon ik niet weten... Jij evenmin. De grote winst is toch dat Marjory, als door een wonder, is teruggekeerd uit die vreselijke doods-slaap. In plaats van samen dankbaar te zijn, want ik hou echt van Marjory, maken we daverende ruzie. Marjory is van harte welkom in dit huis, maar ik weet zeker dat ze nog heel veel te overwinnen heeft. Ach, als ik terugdenk aan de eerste keer dat je me meenam naar je zusje en ik niet wist wat me te wachten stond... Ik heb Marjory voorgoed in m'n hart gesloten.”

„Ik vind het nog steeds onverteerbaar dat Montez, de man die ons dit allemaal heeft aangedaan, rustig in het buitenland woont er er geen minuut straf voor heeft gehad. Een man die uit pure jaloezie omdat hij geen aandacht van een jong meisje kreeg, ons gezin van de weg drukte zodat mijn ouders verongelukten en m'n zus in coma raakte.”

Na al die tijd kon Marek nog steeds de woede en het verdriet niet onderdrukken.

Romana legde troostend een hand op zijn arm.

Ook bij haar kwamen de herinneringen terug aan Juan Montez, de Braziliaanse diplomaat die de geheimen van zijn land verkocht aan de hoogst biedende. Uit angst voor Marek, die hem op de hielen zat, had hij een chip vol gegevens in haar uniform verstopt, zonder dat zij, de stewardess, dat had gemerkt! Gelukkig was hij later gepakt, maar zijn 'diplomatieke onschendbaarheid' had hem een veroordeling in Nederland doen ontlopen. In Brazilië zou hij oneervol zijn ontslagen en wachtte hem gevangenisstraf, maar hij was later spoorloos.

Maar voor de moord op het echtpaar Van de Mortel, werkzaam op de Nederlandse ambassade in Rome, was hij nooit veroordeeld.

„Hij heeft altijd volgehouden dat hij ons wilde inhalen om goedendag te zwaaien,” vervolgde Marek bitter. „Toen zou ik geschrokken zijn, zijn gaan spinnen en van de weg geraakt zijn... De politie geloofde het uiteindelijk. Maar de man is gewoon een harteloze moordenaar.”

„Ik hoop en vertrouw dat je hem nooit meer ontmoet. Weet

Marjory zijn naam nog? Weet ze nog waardoor ze hem kende vóór het ongeluk?" vroeg Romana. „Ik peil wel eens wat ze weet over haar gewone gezellige leventje van destijds in Italië, maar het is nog een vreemd samenraapsel in dat bolletje van haar. Ik denk dat ze zich, misschien onbewust en uit angst, afsluit voor nare dingen die ze niet wil weten... maar misschien zit het anders. Hoe kan ze nou verder als ze met zulke enorme lekken in haar geheugen zit?" „Als het aan mij ligt hoort ze de naam Juan Montez nooit meer, de naam van een koelbloedige moordenaar," zei Marek. „Ik kan die naam niet uitspreken zonder te rillen van afschuw."